

Malíř Patrik Hábl musel během procesu reagovat na dané materiály, které byly podkladem malby vjezdu do garáže. Vše vypadá, jako by odněkud skrz patra vytékalo, protékalo a prorůstalo.

„Nový dům přebírá barokní hravost od svého staršího bratra a některé moderní prvky zase vstupují do historické stavby. Mou snahou bylo, aby se do sebe úplně zaklesly,“ říká architekt Stanislav Fiala.

vyčistili od zásahů stavebního procesu a takto byl zakonzervován v interiéru. Zda si jej budoucí nájemník nechá odhalený, nebo nějakým způsobem zakryje, bude na něm,“ říká architekt. Street art měl být původně využit i na výzdobě garáže. „Stále se sice pokrytecky tváříme, že vjezd do garáže je něco podřadného a že všichni přicházejí hlavním vstupem, ale ve skutečnosti má většina lidí první kontakt s budovou právě skrze vjezd do garáže.“ Nakonec do garáže umělecky vstoupil malíř Patrik Hábl, absolvent AVU a VŠUP, který se od klasického malířského projevu postupně přes „přenos krajiny“ pomocí válce dostal až k současnému způsobu práce, kdy zkoumá zasychání a rozpínání olejových a polygrafických barev. „Když jsem poprvé vstoupil do hrubé stavby paláce DRN, byl jsem zcela ohromen hmotou, uspořádáním forem a smyslem pro detail. Využití bednění, smysl pro barvu... S tím vším jsem se nikdy na žádné stavbě nesetkal,“ vzpomíná malíř. Byl mu blízký i Fialův přístup reagovat během procesu na dané technologické problémy a využít je ve prospěch barvy, malby nebo i hmoty. „Stanislav je navíc velmi skromný a otevřený člověk, který je procesem zapálený stejně jako já. Takto otevřený přístup a tak velká míra odvahy u architektů není běžná.“ Patrik Hábl řešil skleněné stěny do světlíků sousedící budovy Paláce Dunaj a vjezdovou rampu

V prvním patře sídlí Galerie Zdeněk Sklenář, jejíž rozsáhlý mezinárodní program reprezentuje nejvýznamnější hodnoty českého umění od konce 19. století až po současnou mladou generaci.

Malby Patrika Hábla jsou i na oknech vedoucích do světlíků. Dělníci beton zdobili „krásně“, jak prý sami říkali. Do bednění otiskovali lana, roxory, sádkartonářské profily, a každé patro tak získalo jiný příběh. „Jedná se o věčně přítomnou hru a improvizaci, kdy se chyba může stát ctností,“ říká Fiala.

do garáží, kterou se s architektem rozhodli proměnit v jakousi galerii či vyhořelou svatyni. Hábl uvnitř garáží vytvořil i orientační systém pomocí otisků lidských chodidel a pneumatiky použil jako matrice, jimiž namaloval jednotlivá parkovací místa. Lidská stopa je jedním z leitmotivů celé stavby. Nejprve vzniklo místo pro otisk dlaní stavebních dělníků. „Pak je to, myslím, začalo celé bavit. Cítí, že tu vzniká něco, co je jejich, a že má cenu se tu trochu více vyštavit. Snáze mi pak odpouštějí, že v některých ohledech jsem naopak možná ještě přísnější než moji kolegové,“ vysvětluje architekt.

Logika celé stavby je zachována i v interiérových prvcích. Moderní nábytek Fiala kombinuje například se stoly z masivního dřeva, zpracovaného tím nejpřírodnějším způsobem. Několik metrů dlouhé desky do sedaček nechává vyrábět metodou tesařů, kteří vytvořili konstrukci krovu Schönkirchovského paláce. Jiný stůl zase vznikl z barokní dřevěné nádoby na obilí zvané „kadlubec“, kterou architekt nedávno koupil v antiku, a skleněné desky zabroušené do nepravidelného tvaru. Uplatnění nacházejí i roxory v zářivých barvách, z nichž jsou svařena podnoží stolů.